

Wolf vroeg zich af wat hem eigenlijk bezielde om zo vroeg op pad te gaan. Het was de vorige nacht laat geworden. Zijn hoofd tolde nog van de drank, zijn benen waren zwaar en bij het oversteken van een brug werd hij misselijk van de stank die opsteeg uit de donkere gracht.

Hoewel Amsterdam aan het eind van de negentiende eeuw met bijna een half miljoen inwoners nagenoeg uit zijn voegen barstte, heerste er op zondag in de vroege uren een serene rust.

Wolf droeg een oude, versleten broek en dito jasje. Een vilten hoed stond schuin naar achteren op zijn hoofd, balancerend op zijn dikke, donkere krullen. De kleren kwamen uit een kast op de kamer die hij bezat aan de Oudezijds Voorburgwal in het centrum van de stad.

Niemand die hem zag, zou kunnen vermoeden dat hij tevens eigenaar was van een prachtig huis aan de rivier de Vecht, waar hij tussen de rijken woonde. Al een eeuw eerder waren succesvolle Amsterdamse kooplieden daar hun buitenplaatsen gaan bouwen en Wolf had het zijne via erfenis verkregen.

Hij was op weg naar Jacob Leopold van Beek, die een schitterend huis aan de Prinsengracht bewoonde.

Ondanks hun leeftijdsverschil – Wolf was begin twintig, Jacob eind vijftig – waren de mannen goede vrienden van elkaar en deelden zij dezelfde passie voor alles wat te maken had met het occulte. Zij hadden geld gestoken in een uniek project: het grondig onderzoeken en documenteren van paranormale gebeurtenissen.

Jacob bewaarde duizend gulden in een kistje in zijn bureau.

Iedereen die kon bewijzen dat een fenomeen als telekinese bestond, door een voorwerp op afstand, door louter geestkracht, in beweging te brengen, zou dat bedrag onmiddellijk uitgekeerd krijgen.

Het was nog nooit iemand gelukt.

Nu, op deze vroege zondag, zou een onbekende vrouw, die zich per brief had aangekondigd als Wera Keller uit München, naar Jacob komen om te bewijzen dat zij deze kunst machtig was. Iemand die de

moeite nam per trein vanuit Zuid-Duitsland naar Noord-Holland te reizen om aan te tonen dat het onmogelijke mogelijk was, werd serieus genomen.

En dus wandelde Wolf zijn kater weg en bereikte even voor half acht het hoge, smalle grachtenpand van zijn vriend en compagnon. Zwaar zuchtend beklom hij de stenen trap naar de voordeur en liet de zware klopper vallen. Hij hoorde snelle, schuifelende voetstappen. De deur werd geopend. Het logge lichaam van Jacob vulde de ruimte tussen de deurstijlen. Twee sterke handen grepen Wolf bij zijn schouders en schudden hem door elkaar.

‘Waar bleef je nou, Wolf? Ik zie het al. Je ogen zijn zo rood als die van een fret. Ze is er al. Wera Keller. Kom snel binnen. Ze bezorgt me de kriebels... Ik ben bang om met haar alleen te zijn.’

Terwijl hij sprak, deed hij een stap opzij en trok Wolf naar binnen. In de donkere gang kwam hij achter hem staan en begon hem, met zijn handen tegen zijn schouderbladen, in de richting van de voorste kamer te duwen. Wolf begon snel te lopen om de man achter hem voor te blijven. In deze kamer waren twee notenhouten bureaus tegenover elkaar geplaatst. Boven de lambrisering waren langs alle muren rijen planken bevestigd die licht doorbogen onder het gewicht van bruine mappen die rapporten bevatten; de bovenste mappen raakten het hoge, geornamenteerde plafond. De deur naar de achterkamer stond open. Daar lag het gigantische kantoor van Jacob. In een fauteuil bij de openslaande deuren zat een jonge vrouw.

Wolf kreeg haar pas in de gaten toen hij zich al in het midden van de kamer bevond en daar bleef hij abrupt stilstaan.

Dit was zonder twijfel het mooiste wezen dat hij ooit had gezien. Dat besepte hij onmiddellijk, net zoals hij begreep dat hij niet toevallig aan een wezen dacht in plaats van aan een mens. Zij was in de eerste plaats een vrouw, dat leed niet de minste twijfel. Tegelijkertijd was er iets dierlijks aan haar en toen zij haar donkere ogen naar hem opsloeg, las hij iets in haar blik dat menselijk noch dierlijk leek te zijn. Hij onderging een vreemde sensatie, alsof een geraffineerd en kundig medium hem toestond in twee glazen bollen tegelijk te kijken.

Ze stond op.

Ze was fragiel en imposant tegelijk.

Ze maakte een eenvoudige opmerking, maar met haar stem maakte ze er iets van dat op de eerste regel van een groots gedicht leek.

‘Dan moet u dus meneer Wolf zijn...’

Zij deed een paar passen in zijn richting, hij wankelde op haar toe alsof alle drank van gisteren terug was in zijn bloed en door zijn wild kloppend hart naar zijn hersenen werd gepompt. Haar hand voelde koel aan. Hij wist dat zijn eigen hand net zo warm en klam was als zijn voorhoofd.

Jacob plofte in een fauteuil. De komst van zijn vriend had hem kennelijk moed gegeven. Hij sloeg op zijn knieën en zei met luide stem:

‘Gaat u weer zitten, juffrouw Keller. Jij ook, Wolf. Ik heb eerst een paar korte vragen voor u.’ Meteen stelde hij de eerste. ‘Waarom wilde u ons op een zondagmorgen ontmoeten?’

Wera streek haar lange zwarte jurk glad terwijl ze ging zitten.

‘Dan zou ik er zeker van zijn dat er buiten jullie niemand aanwezig zou zijn.’

‘Dit is iets tussen ons drieën? Bedoelt u dat?’

‘Ik zal u overtuigen van mijn bijzondere krachten. Ik zal er ook iets over vertellen dat vooral Wolf aangaat.’

Jacob had zich volledig hersteld. Nu gaf hij er blijk van dat hij gewend was met mensen om te gaan die over de meest vreemdsoortige gaven beschikten. Toch ontweek hij zo veel mogelijk haar dwingende blik.

‘U spreekt Nederlands met een klein accent. Bent u meerdere talen machtig?’

‘Alleen wanneer het nodig mocht zijn,’ antwoordde zij raadselachtig. Jacob knikte.

‘Dan plukt u de woorden gewoon uit de lucht,’ raadde hij.

Haar reactie bestond uit een glimlach.

‘U hebt een blik waarmee u iemand zou kunnen hypnotiseren. Wat dat betreft moet ik u teleurstellen. Wij zijn geen mannen die zich laten leiden door andermans wil.’

Wolf was daar op dat moment niet zo zeker van. Hij staaarde onafgebroken naar Wera’s fijne gezichtje, haar grote ogen en het ingewikkelde vlechtwerk van haar dikke, bijna zwarte haar.

‘Wat wilt u van Wolf?’

‘Later...’ antwoordde zij.

‘Goed. Laten we geen tijd verspillen,’ zei Jacob. ‘Eerst de test. Daarna kunnen we besluiten of we nog steeds naar u willen luisteren.’

Hij stond op en liep naar zijn bureau. Uit een lade haalde hij een marmeren dobbelsteen die zo groot was als zijn vuist.

‘We spelen het spel niet met voorwerpen die zo licht zijn dat een zucht of een bries ze al in beweging kan brengen,’ merkte hij op. ‘Duizend gulden is een hoog bedrag. Een politieagent hier in Amsterdam, om een voorbeeld te geven, moet daar langer dan twee jaar voor werken.’

‘Een agent in München ook,’ verzekerde ze hem met haar heldere, zangerige stem.

‘Dus u durft het met de dobbelsteen aan? U blijft op gepaste afstand en probeert hem door de kracht van uw gedachten te verschuiven.’

‘Ik zal hem laten rollen. U mag zelf het nummer opgeven dat boven moet liggen wanneer ik hem weer heb laten stoppen.’

Het zweet brak Wolf uit en hij schoof onrustig ...